

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

7. maj 1991 *

I sag T-18/90,

Egidius Jongen, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bertem (Belgien), ved advokat J. N. Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent J. Griesmar, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Berardis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 21. august 1989, hvorved sagsøgeren ved udnævnelsen til tjenestemand på prøve blev indplaceret i lønklasse A7, løntrin 4,

har

RETTEEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. Yeraris, og dommerne A. Saggio og B. Vesterdorf,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 6. marts 1991,

* Processprog: fransk.

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 Sagsøgeren, der er født den 31. august 1941, tiltrådte tjenesten ved Kommissionen den 1. marts 1986. Han dokumenterede, at han havde tyve års faglig erfaring som ingeniør inden for industrisektoren. Han arbejdede for Kommissionen som hjælpeansat i kategori A, gruppe I, klasse 3, fra 1. marts 1986 til 28. februar 1987 og derefter som midlertidigt ansat i lønklasse A7, løntrin 3, fra 1. marts 1987 til 31. maj 1989. Den 1. marts 1989 steg han automatisk til løntrin 4.

- 2 Sagsøgeren bestod den almindelige udvælgelsesprøve KOM/A/531, der blev afholdt med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af fuldmægtige i stillingsgruppe A7/A6. Det blev udtrykkeligt angivet i meddelelsen om udvælgelsesprøven, at ansættelsen ville finde sted i lønklasse A7. Ansøgeren blev ved afgørelse af 21. august 1989 og med virkning fra 1. juni 1989 udnævnt til tjenestemand på prøve i lønklasse A7, løntrin 4, med anciennitet på løntrinnet fra 1. marts 1989 i GD III (Det Indre Marked og Industrien) ved afdelingen »Maskiner, elektronik og metrologi«. Afgørelsen om at ansætte sagsøgeren blev truffet på grundlag af artikel 31 om indplacering i lønklasse og artikel 32 om indplacering på løntrin i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt vedtægten).

- 3 Den 18. september 1989 indbragte sagsøgeren en klage over afgørelsen af 21. august 1989, idet han anmodede om, at hans indplacering i lønklasse og på løntrin blev taget op til fornyet overvejelse under hensyntagen til de af ham udførte opgaver samt hans uddannelse og erhvervs erfaring. Herved påberåbte han sig bl.a. princippet om lige løn for lige arbejde, idet han gjorde gældende, at »ens arbejde skal vurderes ens«. I sin klage fremhævede Jongen, at den omtvistede indplacering efter hans opfattelse burde have fundet sted i lønklasse A5 eller i det mindste i lønklasse A6, løntrin 8.

- 4 Da Kommissionen ikke reagerede på klagen inden for den i vedtægtens artikel 90, stk. 2, fastsatte frist på fire måneder, anlagde sagsøgeren ved stævning, indleveret til Rettens Justitskontor den 13. april 1990, sag med påstand om annullation af afgørelsen om indplacering af 21. august 1989 og af den stiltiende afvisning af hans klage. Kommissionen afviste klagen ved afgørelse af 26. april 1990. Den skriftlige forhandling er forløbet forskriftsmæssigt. På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet af indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

Parternes påstande

- 5 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen admitteres, og der gives sagsøgeren medhold.

— Følgelig annulleres

1) ansættelsesmyndighedens afgørelse af 21. august 1989, idet sagsøgeren ved udnævnelse til tjenestemand på prøve herved blev indplaceret i lønklasse A7, løntrin 4, og

2) om nødvendigt den stiltiende afvisning af den administrative klage, som sagsøgeren havde indbragt ad tjenestevejen den 18. september 1989 i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, eller artikel 69, stk. 3, andet afsnit, samt de nødvendige udgifter, som er afholdt med henblik på sagens behandling, især udgifterne i forbindelse med valg af adresse, rejse- og opholdsudgifter samt vederlag til advokat, jf. procesreglementets artikel 73, litra b).

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Spørgsmålet om sagens omkostninger afgøres efter gældende regler.

Realiteten

- 6 Til støtte for påstandene har sagsøgeren fremsat følgende fire anbringender: 1) Tilsidesættelse af vedtægtens artikel 32. 2) Tilsidesættelse af princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og beskæftigelse. 3) Tilsidesættelse af princippet om ligebehandling af tjenestemændene. 4) Tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af pligten til at yde tjenestemændene bi-stand.

Første anbringende

- 7 Sagsøgeren har gjort gældende, at hans indplacering i lønklasse A7, løntrin 4, ved hans udnævnelse til tjenestemand er i strid med vedtægtens artikel 32, da »ansættelsesmyndigheden med urette antog, at der i det foreliggende tilfælde var tale om 'kontinuitet' i tjenestemandskarrieren, idet den nærmere bestemt anvendte den automatiske stigning til nærmeste højere løntrin, jf. vedtægtens artikel 44«. Ifølge sagsøgeren har Kommissionen netop tilsidesat artikel 32 ved ikke at tage hensyn til hans erhvervs erfaring, inden han tiltrådte tjenesten ved denne institution, som grundlag for indplaceringen i lønklasse og på løntrin.
- 8 I retsmødet har sagsøgeren fremhævet, at han under den skriftlige forhandling ganske vist kun udtrykkeligt havde anfægtet indplaceringen i lønklasse og på løntrin under påberåbelse af artikel 32, men at han også siltiende havde henvist til artikel 31. Det fremgår både af hans udtrykkelige, først i klagen og dernæst i

stævningen fremsatte, krav om indplacering i lønklasse samt af den metode, Kommissionen ifølge sagsøgeren skal anvende ved indplaceringen af en tjenestemand i forbindelse med dennes udnævnelse for at tage hensyn til hans erhvervs erfaring. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at ansættelsesmyndigheden ved indplaceringen af en nyansat tjenestemand først skal anvende artikel 32 for at tage hensyn til tjenestemandens erhvervs erfaring. Hvis anciennitetsforbedringen i henhold til artikel 32 ikke giver tilstrækkelig mulighed for at tage hensyn til den pågældende tjenestemand's erhvervs erfaring, bør ansættelsesmyndigheden herefter ifølge sagsøgeren automatisk anvende artikel 31, stk. 2, som giver mulighed for at fravige princippet om indplacering i den laveste lønklasse. Sagsøgeren har her anført, at Kommissionen ved anvendelse af artikel 31, stk. 2, havde mulighed for at indplacere ham i lønklasse A6.

- 9 Kommissionen har anført, at sagsøgeren ikke i stævningen har påberåbt sig artikel 31. Kommissionen har tilføjet, at den i stævningen påberåbte artikel 32 udelukkende vedrører indplacering på løntrin og ikke i lønklasse, der er reguleret af vedtægtens artikel 31. Det første anbringende vedrører således udelukkende en tilsidesættelse af artikel 32.
- 10 Ifølge Kommissionen bør dette anbringende afvises fra påkendelse på grund af sagsøgerens manglende retlige interesse. Kommissionen gør gældende, at »såfremt sagsøgeren ikke oprindeligt var blevet midlertidigt ansat, ville en objektiv anvendelse af artikel 32 på tidspunktet for hans ansættelse og under hensyntagen til hans erhvervs erfaring højst have ført til en indplacering på løntrin 3 på grundlag af en (maksimal) anciennitetsforbedring på 48 måneder«. Kommissionen har fremhævet, at sagsøgeren imidlertid blev indplaceret på løntrin 4 med tre måneders anciennitet, jf. artikel 8, stk. 1, i beslutning af 1. september 1983 vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin (*Meddelelser fra Administrationen* nr. 420 af 21.10.1983), der lyder således:

»En midlertidigt ansat — bortset fra den i overensstemmelse med artikel 2, litra c), i AØA ansatte — som udnævnes til tjenestemand på prøve i en stilling i samme stillingsgruppe, indplaceres ved udnævnelsen til tjenestemand på prøve, i samme lønklasse og med samme løntrinsanciennitet som den, han havde på udnævnelsestidspunktet.«

Princippet om kontinuitet i tjenestemandskarrieren, jf. ovennævnte bestemmelse, blev således overholdt for sagsøgerens vedkommende, for så vidt som denne som nyansat i henhold til artikel 32 kun ville være blevet indplaceret på løntrin 3. Heraf følger, at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig artikel 32 som grundlag for en mere fordelagtig indplacering. Han har således ingen retlig interesse i at påberåbe sig, at denne bestemmelse er tilsidesat.

- 11 Kommissionen har yderligere fremhævet, at det første anbringende er ugrundet, idet »sagsøgerens erhvervs erfaring allerede i 1987... behørigt blev taget i betragtning inden for rammerne af vedtægtens artikel 32«, da sagsøgeren havde fået tillagt den maksimale anciennitetsforbedring ifølge denne bestemmelse.
- 12 Det bemærkes indledningsvis, at tjenestemændenes indplacering ved deres ansættelse, for så vidt angår lønklassen, er omfattet af vedtægtens artikel 31. Artikel 32 bestemmer, på hvilket løntrin den ansatte tjenestemand skal indplaceres.

Med hensyn til indplacering i lønklasse fastsætter artikel 31, stk. 1, det princip, at tjenestemænd i kategori A eller i Sprogtjenesten skal ansættes »i den laveste lønklasse i deres kategori eller tjenestegruppe«. Artikel 31, stk. 2, giver imidlertid mulighed for i et vist omfang at fravige dette princip. Det bemærkes herved, at Domstolen har udtalt, at ansættelse af en nyansat tjenestemand i øverste lønklasse i laveste stillingsgruppe og mellemste stillingsgruppe skal være en undtagelse fra de almindelige indplaceringsregler, og at afgørelsen herom under alle omstændigheder henhører under administrationens skøn (dom af 21.1.1987, sag 219/84, Powell mod Kommissionen, Sml. s. 339).

Med hensyn til indplacering på løntrin bestemmer artikel 32, at den ansatte tjenestemand indplaceres på første løntrin i sin lønklasse, idet der dog under hensyn til tjenestemandens uddannelse og særlige faglige erfaringer kan tillægges ham en anciennitetsforbedring, som ikke kan overstige 48 måneder i andre lønklasser end A1-A4 og LA3-LA4.

- 13 Inden det første anbringende behandles, er det nødvendigt først at fastsætte rækkevidden heraf. Det bemærkes i denne forbindelse, at sagsøgeren til støtte for påstanden om, at han er forkert indplaceret i lønklasse og på løntrin, i stævningen alene udtrykkeligt har påberåbt sig vedtægtens artikel 32. Det fremgår ikke desto mindre klart af anbringendets ordlyd og af indholdet af påstanden, at sagsøgeren i forbindelse med sit første anbringende om, at han er blevet forkert indplaceret i lønklasse A7, har påberåbt sig sin forudgående erhvervs erfaring for på grundlag af artikel 31, stk. 2, at opnå en mere fordelagtig indplacering end lønklasse A7, hvori han blev indplaceret i henhold til den anfægtede afgørelse, jf. meddelelsen om udvælgelsesprøve, som udtrykkeligt bestemmer, at ansættelsen som fuldmægtig ville ske i lønklasse A7. Sagsøgeren har også retligt set i tilstrækkeligt omfang anført de retsprincipper, hvorpå han støtter sin påstand, og at det er unødvendigt, at vedtægtens artikel 31 — som generelt i stk. 2 giver mulighed for at fravige princippet om indplacering i den laveste lønklasse i tjenestemandens kategori eller tjenestegruppe — udtrykkeligt anføres i stævningen (jf. i overensstemmelse hermed bl.a. Domstolens dom af 14.5.1975, sag 74/74, CNTA mod Kommissionen, Sml. s. 533, præmis 4, og dom af 15.12.1966, sag 62/65, Serio mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 329). Den manglende udtrykkelige henvisning til artikel 31 i stævningen kan ikke, når henses til de af sagsøgeren i stævningen fremsatte argumenter og uddybningen heraf under retsforhandlingerne, hindre Kommissionen i effektivt at tage til genmæle eller Retten i at udøve sin prøvelsesret. Under disse omstændigheder bør Retten også udtale sig om anvendelsen af artikel 31 i forbindelse med det første anbringende, hvorefter artikel 31 og 32 er tilsidesat.
- 14 Med hensyn til Kommissionens påstand om, at det første anbringende bør afvises, idet sagsøgeren herved anfører, at artikel 32 er tilsidesat, bemærkes, at denne afvisningspåstand skal bedømmes i snæver sammenhæng med fortolkningen af artiklen. Når henses hertil, kan spørgsmålet, om anbringendet vedrørende en tilsidesættelse af artikel 32 kan admitteres, ikke adskilles fra behandlingen af anbringendets realitet, således at formalitetsspørgsmålet bør behandles samtidig med realiteten.

- 15 Om realiteten bemærkes, at for så vidt angår sagsøgerens indplacering i lønklasse, henhører denne afgørelse, der træffes på grundlag af artikel 31, stk. 2, ifølge fast retspraksis under administrationens skøn. Under disse omstændigheder er domstolskontrollen begrænset til at bedømme, om afgørelsen om indplacering »er truffet på grundlag af en fejlagtig vurdering af faktiske omstændigheder« (ovennævnte dom af 21.1.1987, sag 219/84, Powell, præmis 8 og 9; yderligere henvises til dom af 5.2.1987, sag 280/85, Mouzourakis mod Parlamentet, Sml. s. 589, præmis 5, og dom af 1.12.1983, sag 190/82, Blomefield mod Kommissionen, Sml. s. 3981, præmis 26). Det bemærkes i denne forbindelse, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at Kommissionen traf afgørelsen om hans indplacering i lønklasse A7 på grundlag af en fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder.

Det bemærkes yderligere, at henvisningen til artikel 32 er irrelevant, for så vidt angår indsigelsen mod indplaceringen i lønklasse, idet denne bestemmelse udelukkende fastsætter betingelserne for indplacering på løntrin. Anvendelsen af artikel 32 kan således under ingen omstændigheder indebære, at der tages hensyn til tjenstemandens uddannelse og erhvervs erfaring i form af en indplacering i en anden lønklasse end den laveste i hans kategori.

Det kan herefter fastslås, at det første anbringende ikke kan tiltrædes, da det udelukkende vedrører sagsøgerens indplacering i lønklasse.

- 16 Med hensyn til indplaceringen på løntrin bemærkes, at artikel 32 giver mulighed for at indplacere en tjenstemand på helt op til løntrin 3 i hans lønklasse ved ansættelse i stillingsgruppe A7/A6. Sagsøgeren blev imidlertid indplaceret på løntrin 4 ved ansættelsen den 21. august 1989 som tjenstemand i lønklasse A7, jf. artikel 8 i ovennævnte beslutning af 1. september 1983 vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier. Under disse omstændigheder er det klart, at han ikke på grundlag af artikel 32 havde krav på en højere indplacering end den, han fik tillagt i den anfægtede afgørelse. Der er således ikke anledning til at tage stilling til det klagepunkt, hvorefter Kommissionen med urette skønnede, at der var kontinuitet i tjenstemandskarrieren.

Heraf følger, at det første anbringende ikke kan tiltrædes, for så vidt som det vedrører sagsøgerens indplacering på løntrin.

- 17 Det første anbringende kan derfor ikke tages til følge.

Andet anbringende

- 18 Ifølge det andet anbringende er princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og beskæftigelse tilsidesat.
- 19 Kommissionen har påstået dette anbringende afvist under påberåbelse af, at det ikke var anført i klagen. Denne indeholdt nemlig ifølge Kommissionen intet moment, hvoraf sagsøgte kunne udlede, at sagsøgeren havde til hensigt at påberåbe sig, at princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og beskæftigelse var tilsidesat (Rettens dom af 29.3.1990, sag T-57/89, Alexandrakis mod Kommissionen, Sml. II, s. 143, præmis 9, og Domstolens dom af 14.3.1989, sag 133/88, Del Amo Martinez mod Parlamentet, Sml. s. 689, præmis 13).
- 20 Sagsøgeren har anført, at anbringendet vedrørende princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og beskæftigelse bør admitteres, da det er snævert knyttet til princippet »lige løn for lige arbejde«, der er anført i klagen.
- 21 Kommissionen har bestridt, at princippet »lige løn for lige arbejde« falder sammen med den vedtægtsmæssige regel om overensstemmelse mellem lønklasse og beskæftigelse. »Det første princip indebærer nemlig, at man drager de lønmæssige konsekvenser af udførelsen af en bestemt type arbejde... Derimod indebærer den vedtægtsmæssige regel, at tjenestemanden, når først hans lønklasse og dermed hans løn er fastsat, ikke pålægges arbejde, der ikke svarer til denne lønklasse. Med andre ord er det ikke de faktisk udførte opgavers art, som bestemmer lønklassen og dermed lønnen, men omvendt.«
- 22 Vedrørende realitetspåkendelse af det andet anbringende bemærkes, at princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og beskæftigelse ikke udtrykkeligt er anført i klagen. For at anbringendet kan admitteres, er det imidlertid tilstrækkeligt, at sagsøgeren indirekte har henvist hertil. Domstolen har nemlig udtalt, »at da den administrative klageprocedure er uformel, og de pågældende som regel på dette

stadium handler uden bistand fra advokat, bør administrationen ikke fortolke klager restriktivt, men tværtimod indtage en smidig holdning ved behandlingen af dem« (ovennævnte dom, Del Amo Martinez mod Parlamentet, præmis 11).

- 23 Det bemærkes i denne forbindelse, at sagsøgeren i klagen omtalte det andet anbringende på følgende måde. Han fremhævede, at midlertidigt ansatte, der kan dokumentere at have samme erhvervs erfaring som sagsøgeren, »udfører samme opgaver og samme arbejde (som han) og er blevet indplaceret i lønklasse A4«. Herefter anførte han, at »ens arbejde skal vurderes ens«, uanset ansættelseskontraktens art og uafhængigt af budgettet. Sagsøgeren har således indirekte, men klart henvist til nødvendigheden af, at der er overensstemmelse mellem en stillings niveau og den tilsvarende indplacering i lønklasse, således som det fremgår af de nævnte citater. Under disse omstændigheder bør anbringendet vedrørende en tilsidesættelse af princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og beskæftigelse admitteres, uden at det — som hævdet af Kommissionen — er nødvendigt at tage stilling til spørgsmålet, om princippet om lige løn for lige arbejde, der udtrykkeligt er påberåbt i klagen, er snævert forbundet med princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og beskæftigelse. Kommissionens afvisningspåstand, for så vidt angår det andet anbringende, kan derfor ikke tages til følge.
- 24 Med hensyn til realiteten har sagsøgeren til støtte for det andet anbringende anført, at han rent faktisk som ansvarlig for området metrologi udfører alle de opgaver, der henhører under en ekspeditionssekretær — hvilket svarer til stillingsgruppe A5/A4 — og at han er kvalificeret til at bestride denne stilling, således som det er anført af hans overordnede i hans bedømmelse ved prøvetidens udløb og i de bemærkninger, de har fremsat i forbindelse med hans klage.
- 25 Heroverfor har Kommissionen anført, at det andet anbringende hverken er begrundet eller relevant. Kommissionen har først gjort gældende, at princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og beskæftigelse, jf. vedtægtens artikel 7, stk. 1, i det foreliggende tilfælde betyder, at det ikke kan pålægges en tjenestemand at udføre arbejde på et niveau over hans lønklasse, medmindre der er tale om midlertidig tjeneste. Omvendt er det forhold, at tjenestemanden efter sin ud-

nævnelse accepterer at udføre sådant arbejde, alene et moment, der skal tages i betragtning med henblik på forfremmelse, men det giver ikke den pågældende ret til at blive omplaceret. Kommissionen har herved henvist til Domstolens praksis, navnlig dom af 11. maj 1978 (sag 25/77, De Roubaix mod Kommissionen, Sml. s. 1081, præmis 17). Kommissionen har yderligere anført, at sagsøgerens andet anbringende ikke er relevant, idet sagsøgeren først efter den anfægtede afgørelse accepterede opgaver på et niveau, der ligger over hans lønklasse, og derfor ikke har relation til afgørelsen.

- 26 Sagsøgeren har heroverfor anført, at anbringendet er relevant, idet han i henhold til den anfægtede afgørelse blev ansat i en bestemt stilling, som han allerede bestred som midlertidigt ansat. Yderligere har han som svar på Kommissionens argumentation anerkendt, at det forhold, at hans indplacering i lønklasse A7, løntrin 4, er i strid med princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og beskæftigelse, ikke i sig selv giver ham ret til en anden indplacering. Men i modsætning til Kommissionen har han anført, at anbringendet vedrørende tilsidesættelsen af det nævnte princip ikke desto mindre er begrundet, for så vidt som det falder sammen med det tredje anbringende vedrørende tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet. Sammenhængen mellem disse to principper beror ifølge sagsøgeren på deres fælles formål. Princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og beskæftigelse har nemlig »til formål at undgå, at tjenestemænd, der gyldigt har fået tillagt sammenlignelige opgaver, behandles forskelligt«.
- 27 Med hensyn til realiteten bemærkes, at de af sagsøgeren fremførte omstændigheder til støtte for det andet anbringende ikke er relevante. Som Kommissionen med rette har anført, følger de af sagsøgeren påberåbte faktiske omstændigheder til støtte for hans påstand om annullation af afgørelsen om hans indplacering, nemlig det forhold, at han udfører opgaver som ansvarlig for en tjenestegren, nemlig ikke af den anfægtede afgørelse, hvorefter han alene ansættes som fuldmægtig i lønklasse A7 i en bestemt administrativ enhed i GD III.

Det bemærkes yderligere, at princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og beskæftigelse, jf. vedtægtens artikel 7, stk. 1, blev indført for at beskytte tjenestemændene, idet den enkelte tjenestemand herved principielt sikres, at han indplaceres i en stilling i den kategori eller tjenestegruppe, som svarer til hans lønklasse og ikke til en lavere lønklasse. Princippet giver ligeledes enhver tjenestemand mulighed for at afvise ansættelse i en stilling, der svarer til en højere lønklasse end hans

egen, medmindre der er tale om midlertidig tjeneste, jf. artikel 7, stk. 2, og på bestemte betingelser. Derimod giver princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og beskæftigelse ikke ret til indplacering i en højere lønklasse, når tjenestemanden accepterer at bestride en stilling, der svarer til en højere lønklasse end hans egen. Under disse omstændigheder har sagsøgeren ved at acceptere at udføre opgaver, der ganske vist ligger på et højere niveau end det, der svarer til hans lønklasse, principielt ikke erhvervet ret til indplacering på grundlag af princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og beskæftigelse. Domstolen har udtalt, at »selv om administrationen ikke kan kræve af en tjenestemand, at han udfører opgaver på et højere niveau end det, der svarer til hans lønklasse, kan den omstændighed, at han accepterer at udføre dem, udgøre et moment, der skal tages i betragtning ved forfremmelse, men ikke giver ham krav på at blive omplaceret« (Domstolens dom af 12.7.1973, sag 28/72, Tontodonati mod Kommissionen, Sml. s. 779, præmis 8, og dom af af 19.3.1975, sag 189/73, Van Reenen mod Kommissionen, Sml. s. 445, præmis 6, samt ovennævnte dom af 11.5.1978, sag 25/77, De Roubaix, præmis 17).

- 28 Det kan herefter sammenfattende fastslås, at det andet anbringende ikke kan tages til følge.

Tredje anbringende

- 29 Med hensyn til det tredje anbringende vedrørende tilsidesættelsen af princippet om ligebehandling af tjenestemænd har sagsøgeren anført, at mindst to af hans kolleger i samme afdeling er ansat i stillinger af samme art som hans, og at de ved ansættelsen blev indplaceret i lønklasse A4 på grundlag af samme erfaring som hans egen. I replikken har han navnlig henvist til »meddelelsen om ekstern udvælgelsesprøve«, der blev gennemført med henblik på besættelsen af stillingen som ansvarlig for området »elektronik« i hans afdeling med indplacering i stillingsgruppe A5/A4. Dette forhold beviser ikke blot den af sagsøgeren påståede forskelsbehandling, men bekræfter også, at der ikke er overensstemmelse mellem hans lønklasse og den stilling, han bestrider. Sagsøgeren har tilføjet, at han forskelsbehandles i forhold til Angelidis, der var sagsøger i sag 17/83 for Domstolen. Sagsøgeren gør gældende, at forskelsbehandlingen skyldes, at han blev indplaceret i lønklasse A7 efter to års erfaring som midlertidigt ansat, mens Angelidis, der ligeledes i to år havde været midlertidigt ansat i lønklasse A7, ved udnævnelser til tjenestemand på grundlag af en udvælgelsesprøve, der blev afholdt med henblik på ansættelse af ekspeditionssekretærer, blev udnævnt i lønklasse A5 i en stilling, han tidligere havde bestridt (jf. dom af 12.7.1984, sag 17/83, Angelidis mod Kommissionen, Sml. s. 2907).

- 30 Kommissionen finder derimod det tredje anbringende ugrundet. Den gør gældende, at sagsøgeren ikke som tjenestemand kan påberåbe sig ligebehandlingsprincippet i forhold til midlertidigt ansatte indplaceret i lønklasse A4, som ifølge hans opfattelse udfører tilsvarende opgaver og kan dokumentere en tilsvarende erhvervs erfaring. Kommissionen har henvist til Domstolens faste praksis, hvorefter en midlertidigt ansats retsstilling i mange henseender ikke kan sammenlignes med en tjenstemands retsstilling (Domstolens dom af 6.10.1983, forenede sager 118/82-123/82, Celant mod Kommissionen, Sml. s. 2995, præmis 22, og dom af 20.3.1986, sag 8/85, Bevere mod Kommissionen, Sml. s. 1187, præmis 12, og dom af 19.4.1988, sag 37/87, Sperber mod Domstolen, Sml. s. 1943, præmis 8). Kommissionen har henvist til, at forskelsbehandling forudsætter, at ens situationer behandles forskelligt, eller at forskellige situationer behandles ens (Domstolens dom af 17.7.1963, sag 13/63, Italien mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 433; org. ref. Rec. s. 335, på s. 360).

For så vidt angår navnlig den af sagsøgeren anførte »meddelelse om ekstern udvælgelsesprøve«, drejer det sig ifølge Kommissionen i virkeligheden om indkaldelse af ansøgninger nr. 31 T 89 med henblik på midlertidig ansættelse. Yderligere har Kommissionen her igen gjort gældende, at sagsøgerens opfattelse er irrelevant, for så vidt angår gyldigheden af afgørelsen om at udnævne ham i en stilling som fuldmægtig i lønklasse A7, idet sagsøgerens argumenter støttes på omstændigheder, der er indtrådt efter afgørelsen; sagsøgeren sammenligner nemlig de stillinger, der skulle besættes i henhold til ovennævnte meddelelse om indgivelse af ansøgninger, med de opgaver, han fik pålagt, efter at den anfægtede afgørelse om udnævnelse blev truffet. Kommissionen har videre anført, at ligebehandlingsprincippet, således som det opfattes af sagsøgeren, der er udnævnt til en stilling med indplacering i lønklasse A7, under alle omstændigheder ikke indebærer, at han nu skal indplaceres i lønklasse A4 for at stille ham på lige fod med de midlertidigt ansatte, der er ansat med henblik på at udføre opgaver på et niveau, der svarer til stillingsgruppe A5/A4. Kommissionen har herved henvist til ovennævnte retspraksis, hvorefter det forhold, at tjenestemanden accepterer et ansvar på et niveau, der ligger over hans lønklasse, ikke giver ham ret til en anden indplacering.

Med hensyn til Angelidis, der blev indplaceret i lønklasse A5, fordi han havde bestået udvælgelsesprøve KOM/A/377, der blev afholdt med henblik på ansættelse af ekspeditionssekretærer, har Kommissionen anført, at Angelidis' situation ikke kan sammenlignes med sagsøgerens, idet denne blev udnævnt til tjenestemand på grundlag af en udvælgelsesprøve, der blev afholdt med henblik på ansættelse af fuldmægtige i lønklasse A7.

- 31 Vedrørende det tredje anbringende bemærkes, at sagsøgeren som bevis for, at princippet om ligebehandling af tjenestemænd er tilsidesat, sammenligner sin indplacering ved udnævnelsen til tjenestemand med indplaceringen af visse midlertidigt ansatte, der udfører tilsvarende opgaver, og som har tilsvarende erhvervs erfaring. Dette argument kan ikke tiltrædes. Netop i kraft af sin status som tjenestemand har sagsøgeren ikke samme retsstilling som de midlertidigt ansatte. Princippet om ligebehandling kræver, at ens situationer behandles på samme måde, og at objektivt forskellige situationer behandles på forskellig måde (Domstolens ovennævnte dom af 6.10.1983, forenede sager 118/82-123/82, Celant, præmis 22, dom af 20.3.1986, sag 8/85, Bevere, præmis 12, og dom af 19.4.1988, sag 37/87, Sperber, præmis 8). Sagsøgeren kan således ikke med rette påberåbe sig ligebehandlingsprincippet som støtte for sit krav om samme indplacering som de midlertidigt ansatte, han har henvist til i sit indlæg.
- 32 Det tredje anbringende kan derfor ikke tages til følge.

Fjerde anbringende

- 33 Det fjerde anbringende vedrører tilsidesættelsen af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og bistandspligten. Sagsøgeren har anført, at »da han blev midlertidigt ansat, blev det præciseret, at han som midlertidigt ansat højst kunne indplaceres i lønklasse A7, løntrin 3. Såfremt han bestod en udvælgelsesprøve og eventuelt blev udnævnt til tjenestemand, ville hans indplacering i lønklasse og på løntrin dog blive tilpasset hans uddannelse og erhvervs erfaring, hvilket i øvrigt er i overensstemmelse med vedtægtens artikel 32«. Han foreholder således Kommissionen at have givet ham fejlagtige oplysninger, hvilket der bør tages hensyn til med henblik på anvendelsen af vedtægtens artikel 31, stk. 2, som i et vist omfang giver administrationen mulighed for at fravige reglen om indplacering i den laveste lønklasse i den kategori eller den tjenestegruppe, hvori tjenestemanden ansættes. Sagsøgeren gør i denne forbindelse gældende, at Kommissionens skøn ved anvendelsen af denne bestemmelse blandt andet bør være begrænset af hensynet til den bistandspligt, som i virkeligheden blot afspejler det princip om »balance mellem gensidige rettigheder og forpligtelser«, som vedtægten har skabt i forholdet mellem EF-institutionerne og de EF-ansatte (Domstolens dom af 31.5.1988, sag 167/86, Rousseau mod Revisionsretten, Sml. s. 2705).

- 34 Kommissionen har tilbagevist denne argumentation. Den har for det første bestridt, at den skulle have givet sagsøgeren sådanne garantier eller fejlagtige oplysninger. Den har yderligere anført, at løfter, der er i strid med vedtægtsbestemmelserne, »ikke [kan] skabe en berettiget forventning hos den pågældende, selv om det skulle være bevist, at de er afgivet«, jf. Domstolens dom af 6. februar 1986 (sag 162/84, Vlachou mod Revisionsretten, Sml. s. 481, præmis 6). Med hensyn til bistandspligten har Kommissionen henvist til, »at beskyttelsen af tjenestemændenes rettigheder og interesser altid skal ske inden for rammerne af gældende bestemmelser«. Kommissionen har her fremhævet, at sagsøgeren ikke kan unddrage sig »udvælgelsesprøvens bestemmelse om ansættelse i lønklasse A7«.
- 35 Det bemærkes, at de af sagsøgeren nævnte påståede oplysninger på grund af deres generelle og upræcise karakter under ingen omstændigheder kunne skabe en berettiget forventning hos sagsøgeren, for så vidt angår hans indplacering i tilfælde af ansættelse på grundlag af udvælgelsesprøve KOM/A/531 (Domstolens dom af 5.6.1973, sag 81/72, Kommissionen mod Rådet, Sml. s. 575, og dom af 19.5.1983, sag 289/81, Mavridis mod Parlamentet, Sml. s. 1731, præmis 21).
- 36 Yderligere kan selve eksistensen af garantier eller fejlagtige oplysninger — såfremt der føres bevis herfor, hvilket næppe er tænkeligt — vedrørende sagsøgerens indplacering i tilfælde af ansættelse på grundlag af udvælgelsesprøve KOM/A/531 under ingen omstændigheder indebære, at de gældende bestemmelser om indplacering i lønklasse og på løntrin fraviges. Disse bestemmelser findes i vedtægts artikel 31 og 32 henholdsvis i meddelelsen om den almindelige udvælgelsesprøve KOM/A/531, hvorefter prøven blev afholdt med henblik på oprettelsen af en reserveliste for ansættelse af fuldmægtige i stillingsgruppe A7/A6. Løfter, der ikke respekterer de gældende bestemmelser, kan nemlig ikke skabe en berettiget forventning (Domstolens ovennævnte dom af 6.2.1986, sag 162/84, Vlachou mod Revisionsretten, præmis 6, og Rettens dom af 27.3.1990, sag T-123/89, Chomel mod Kommissionen, Sml. II, s. 131, præmis 30). Det bemærkes herved, at meddelelsen om den pågældende udvælgelsesprøve havde begrænset administrationens skøn vedrørende indplacering i lønklasse af de ansatte tjenestemænd, jf. artikel 31, da det udtrykkeligt anførtes, at indplaceringen skulle ske i den laveste lønklasse i tjenestegruppen, nemlig lønklasse A7. Navnlig når henses til, at administrationen måtte tage hensyn til budgettet, forekommer en sådan begrænsning af egen drift ikke i sig selv at være i strid med vedtægtsbestemmelserne, idet artikel 31, stk. 2, blot giver mulighed for at fravige reglen om, at tjenestemænd ved deres ansættelse skal indplaceres i den laveste lønklasse i deres kategori eller tjenestegruppe. Denne

mulighed blev undersøgt og anvendt af Kommissionen i forbindelse med vedtagelsen af meddelelsen om udvælgelsesprøven under hensyntagen til prøvens karakter, administrationens ønsker og midlerne på budgettet. Herefter findes Kommissionen at have været berettiget til, i overensstemmelse med meddelelsen om udvælgelsesprøven, at indplacere sagsøgeren i lønklasse A7.

- 37 Det fjerde anbringende kan derfor ikke tiltrædes.
- 38 Det kan derfor sammenfattende fastslås, at sagsøgte bør frifindes.

Sagens omkostninger

- 39 Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale alle sagens omkostninger, selv om Retten ikke giver sagsøgeren medhold. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at han først ved den udtrykkelige afvisning den 26. april 1990 af hans klage fik kendskab til Kommissionens argumentation, det vil sige efter indleveringen af stævningen og få dage inden søgsmålsfristens udløb.
- 40 Kommissionen har derimod nedlagt påstand om, at der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende regler. Kommissionen gør gældende, at sagsøgerens omkostninger ikke kan pålægges Kommissionen, såfremt sagsøgeren ikke vinder sagen. For så vidt angår omkostningerne vedrørende indgivelsen af replikken og den mundtlige forhandling, har Kommissionen anført, at sagsøgeren havde mulighed for at hæve sagen, der blev anlagt den 13. april 1990, ved modtagelsen af den udtrykkelige afvisning af klagen, jf. svarskriftet af 21. maj 1990. Med hensyn til omkostningerne vedrørende stævningen har Kommissionen anført, at »i et stort antal sager anlagt som følge af en stiltiende afvisning af en klage, hvori sagsøgeren ikke har fået medhold, er det i almindelighed blevet bestemt, at hver part bærer sine omkostninger«. Kommissionen har tilføjet, at sagsøgerens videreførelse af sagen efter modtagelsen af den udtrykkelige afvisning af klagen giver grundlag for at antage, at sagsøgeren ville have anlagt sag, selv om han inden for den i vedtægtens artikel 90, stk. 2, fastsatte frist havde modtaget en udtrykkelig afvisning af klagen.

- 41 Det bemærkes særlig, at det ganske vist bør tilstræbes, at administrationen besvarer modtagne klager ved udtrykkelige afgørelser inden for den fastsatte frist, men at mangelen på en udtrykkelig afgørelse ikke i sig selv betyder, at klagen imødekommes. I øvrigt har sagsøgeren ikke godtgjort, at der foreligger andre omstændigheder, som Kommissionen er ansvarlig for, og som i tilfælde af frifindelse kan begrunde, at Kommissionen pålægges at betale sagsøgerens omkostninger, jf. artikel 69, stk. 3, andet afsnit, i Domstolens procesreglement. Dette finder tilsvarende anvendelse ved Retten og bestemmer, at »Domstolen kan pålægge endog en vindende part at godtgøre den anden part de udgifter, som Domstolen skønner, han har forvoldt modparten unødvendigt eller af ond vilje«.
- 42 I henhold til artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement pålægges den tabende part at afholde sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv deres egne omkostninger i tvister indbragt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

Yeraris

Saggio

Vesterdorf

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. maj 1991.

H. Jung
Justitssekretær

C. Yeraris
Formand for Tredje Afdeling